

ת"ד 9123/11/22 - מדינת ישראל נגד מנשה קרוני

בית משפט לתעבורה מחוז מרכז פתח תקווה

ת"ד 9123-11-22 מדינת ישראל נ' קרוני

בפני	כבוד השופט עמית בר
המאשימה	מדינת ישראל
נגד	
הנאשם	מנשה קרוני

ע"י עוה"ד אלכס זיו

החלטה

האם העברת תיק בין יחידות התביעה עוצרת את מרוץ 'פרק הזמן הקצוב' להגשת כתב אישום?

לפני בקשה לביטול כתב אישום בגין חריגה מ'**פרק הזמן הקצוב**' של 18 חודשים שבין מסירת תיק החקירה ועד לקבלת החלטת תובע להגיש כתב אישום.

הבקשה הוגשה בהתאם לסעיף 57א **לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב]**, **תשמ"ב-1982** [להלן החסד"פ], יחד עם הנחיית היועמ"ש '**משך טיפול התביעה עד להגשת כתב אישום**' שמספרה **4.1202**.

החלטתי לקבל את טענת ב"כ הנאשם ולהורות על מחיקת כתב האישום. ויפורט;

א. טענות הצדדים:

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום בגין עבירות תעבורה מסוג עוון. המבקש התבקש לעצור על ידי שוטרים. הנאשם החל במנוסה תוך כדי ביצוע עבירות תעבורה מסוכנות. האירוע הפך למרדף רכוב בסופו הנאשם התנגש בחומה ונעצר. רישיון הנהיגה של הנאשם לא היה בתוקף.

ב"כ הנאשם טען כי כתב האישום הוגש בניגוד לסעיף 57א לחסד"פ אשר יחד עם הנחיות היועמ"ש מעמידות את התקופה שבין מסירת תיק החקירה ועד לקבלת החלטת תובע להגיש כתב אישום בתיק מסוג עוון למשך 18 חודשים.

אין מחלוקת בין הצדדים כי כתב האישום הוגש לאחר **יותר מ 18 חודשים** מאז עבר התיק לטיפול מהיחידה החוקרת לכלל יחידות התביעה. הצדדים חלוקים על המועד בו מתחיל להימנות הזמן המכונה בהנחיית כבוד היועמ"ש - '**פרק הזמן הקצוב**'.
הזמן הקצוב.'

לעניין העובדתי, כתב הטענות שהוגש על ידי המאשימה בתאריך 23.4.23, מפרט את התאריכים של מעברי התיק בין יחידות התביעה השונות. הצדדים אינם חלוקים על המועדים שנכתבו שם.

המאשימה סבורה כי יש להתחיל למנות את תקופת '**פרק הזמן הקצוב**' מהרגע שהתיק הגיע ליחידת התביעות של התעבורה, דהיינו מתאריך - 2.6.21, ועד הגשת כתב האישום בתאריך 17.11.22. המאשימה מנתה **תקופה של 17 חודשים** בלבד, ולכן לשיטתה היא עומדת בתוך התקופה שנקבעה על ידי כב' היועמ"ש.

מאידך, ב"כ הנאשם טוען כי יש להתחיל למנות את התקופה מרגע שהתיק הגיע לטיפול 'כלל יחידות מערך התביעה', דהיינו מתאריך 1.9.20 - ועד להגשת כתב האישום בתאריך 17.11.22 - **תקופה של 26 חודשים**.

הפער בין הצדדים נעוץ בפרשנות של עדכון הנחיות היועמ"ש הנחיית היועמ"ש - **המעודכנת מחודש אפריל 2023**.

המאשימה סוברת כי ההנחיה הראשונה **מחודש מרץ 2020** תקפה בתיק זה ולא המעודכנת, ולכן יש לדחות את בקשת ב"כ הנאשם.

ב"כ הנאשם סובר כי ההנחיה החדשה גוברת על הישנה ולכן יש למחוק את כתב האישום.

דין והכרעה:

כבר עתה אומר כי עדכון הנחיות היועמ"ש ביחס לנקודה השנויה במחלוקת היא בגדר '**הבהרה ואינה שינוי**' של ההנחיות הקודמות.

לכן מכיוון שמדובר בהבהרה בלבד של ההנחיה הקודמת ולא בשינוי של ההנחיה הקודמת, הרי שאין מחלוקת מהותית בין הצדדים ודין הבקשה של הנאשם להתקבל.

ב. החקיקה וההנחיות הרלוונטיות.

סעיף 57א לחוק סדר הדין הפלילי נוסח משולב], תשמ"ב-1982 קובע כך:

משך הליכי חקירה והעמדה לדין (תיקון מס' 87) תשע"ט-2019

57א. (א) משך הליכי חקירה והעמדה לדין יהיה בהתאם לתקופות שייקבעו בנוהלי רשויות החקירה באישור היועץ המשפטי לממשלה ובהנחיות היועץ המשפטי לממשלה, לפי העניין; לא יוגש כתב אישום אם חלפו התקופות הקבועות בנהלים ובהנחיות כאמור אלא בהסכמת היועץ המשפטי לממשלה.

הנחיית היועץ המשפטי לממשלה 4.1202 - **משך טיפול התביעה עד להגשת כתב אישום** מתווה את פרקי הזמן הנדרשים לצורך גיבוש החלטת התביעה להגשת כתב אישום (**להלן: ההנחיה**).

משך '**פרק הזמן הקצוב**' לצורך גיבוש המאשימה להחלטה סופית, בתיקי עוון צריכה להתקבל בתוך 18 חודשים. כתב האישום בתיק זה מייחס לנאשם עבירות על פי פקודת התעבורה מסוג עוון.

בהנחיה נכתב כך:

ג. כתב האישום והעבירות המיוחסות לנאשם בכתב האישום הן מסוג עוון -:

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות מסוג עוון .

על פי המפורט בכתב האישום בתאריך 12.06.2020 בשעה 12:18 או בסמוך לכך, נהג הנאשם ברכב פרטי בראש העין, רחוב מנצורה בסמוך לכיכר אלי כהן.

הנאשם נהג ברשלנות ובקלות ראש, בכך שביצע פניית פרסה על מנת לחזור לכיוון נסיעתו, תוך שהוא חוצה קו הפרדה רצוף המצוי במקום, המשיך בנסיעה לרחוב גלוסקא, וזאת בניגוד לכיוון התנועה.

בהמשך לאותן נסיבות, לא ציית הנאשם להוראות השוטרים, אשר הורו לו לעצור את רכבו באמצעות מערכת הכריזה וכן באמצעות הסירנה והחל בנסיעה מהירה מהמקום. הנאשם נסע בצורה מסוכנת, בניגוד לכיוון התנועה.

עלה על הכיכר והמשיך בנסיעה עד שהתנגש עם רכבו בחומה, אז נעצר עם רכבו.

באותן נסיבות נהג הנאשם ברכב ללא רישיון נהיגה תקף, אשר פקע ביום 31.03.98. בנסיבות אלו נהג ברכב ללא ביטוח.

העבירות המיוחסות לנאשם הן:

- **חציית קו הפרדה רצוף או נהיגה משמאלו** - עבירה לפי תקנה 36ג לתקנות התעבורה תשכ"א 1961.
- **אי ציות לתמרור 402-** עבירה לפי תקנה 22(א) לתקנות התעבורה תשכ"א 1961.
- **רישיון הנהיגה פקע מעל שנתיים** - עבירה לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה תשכ"א 1961.
- **נהיגה בקלות ראש** - עבירה לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה תשכ"א 1961.
- **אי ציות לשוטר במדים או שוטר שהזדהה** - עבירה לפי תקנה 23(א)(1) לתקנות התעבורה תשכ"א 1961.

ד. הנחית היועמ"ש הראשונה והנחית היועמ"ש השנייה המעודכנת.

להנחיית היועמ"ש 'משך טיפול התביעה עד להגשת כתב אישום' שמספרה **4.1202** מספר גרסאות.

העדכון הראשון הרלוונטי הוא ממרץ 2020.

לאחר מכן היה עדכון נוסף מחודש ינואר 2021.

כיום העדכון האחרון הוא מחודש אפריל 2023.

לעניינו, המחלוקת בין הצדדים היא בין העדכון הראשון לעדכון הנוכחי.

הגרסה הראשונה ;

הנחיית היועמ"ש הראשונה מחודש מרץ 2020 - [1/ת] - עליה מסתמכת המאשימה.

הגרסה המעודכנת ;

הנחיית היועמ"ש - המעודכנת מחודש אפריל 2023 . [1/נ] - עליה מסתמך ב"כ הנאשם.

עיקר המחלוקת נובעת ממחלוקת הצדדים, האם יש שינוי של מהות בנושא השוני במחלוקת בין הנחיית היועמ"ש הראשונה מחודש מרץ 2020, להנחיית היועמ"ש המעודכנת אפריל 2023.

כמו כן חלוקים הצדדים איזה הנחיה חלה במקרה זה, שכן כתב האישום הוגש בטרם יצאה ההנחיה המעודכנת. (כתב האישום הוגש ב 20.11.22 וההנחיה המעודכנת יצאה רק מספר חודשים לאחר מכן בחודש אפריל 2023)

בשתי ההנחיות, גם הראשונה וגם המעודכנת, נכתבה הפסקה הבאה המציינת כיצד למנות את מניין התקופות המצוינות.

להלן הציטוט הזהה לשתי ההנחיות. הראשונה והמעודכנת:

התוספת החדשה שאינה מופיעה בהנחיית היועמ"ש הראשונה מחודש מרץ 2020, והוספה בהנחיית היועמ"ש - המעודכנת אפריל 2023 היא התוספת הבאה.

עמוד 6 להנחיית היועמ"ש - המעודכנת אפריל 2023 נכתב בפסקה הראשונה כך:

בעמוד 12 להנחיית היועמ"ש - המעודכנת אפריל 2023 נכתב בפסקה 6 כך:

ה. התוספת בהנחיה החדשה, היא הבהרה ולא שינוי.

בהנחיית היועמ"ש הוספה בסוף פרק 3 (פרק שלא שונה בין שתי הגרסאות), פסקת הבהרה בת 2 שורות שמתחילה במילים "יובהר". לאור זאת ברור שהפסקה שנוספה, אינה משנה את ההנחיה, אלא מבהירה אותה.

ההבהרה מלמדת, כי כוונתו של היועמ"ש בהנחיה הראשונה הייתה לדרך חישוב מניין התקופה 'אשר מחושב באופן מצטבר לכל יחידות התביעה שטיפלו בתיק' ואין בכוונתו לאפס את הספירה בכל מעבר בין יחידות התביעה.

מאחר וכך, אין כל מקום לדון בסעיף 6 - הדן בתחולה של ההנחיה הישנה לעומת החדשה.

ו. פרשנות ההנחיה בהתאם לסעיף המגדיר את מטרת ההנחיה.

בהנחיית היועמ"ש הראשונה נכתב בסוף פרק 2 בעמוד 4 כי מטרת ההנחיה היא הצבת מגבלות זמן ברורות בפני התביעה הכללית תוך קביעת מנגנוני פיקוח ובקרה. הסעיף מופיע גם בהנחיה המאוחרת.

כך לשון ההנחיה:

ז. פרשנות המאשימה מאפשרת את הארכת תקופת ההתישנות באופן בלתי מוגבל.

פרשנות התביעה עצמה להנחיות היועמ"ש מרוקנות מתוכן את המטרת ההנחיה, שכן על פי גישת המאשימה, תקופת 'פרק הזמן הקצוב' יכולה שלא להסתיים לעולם אם התיק יעבור מיחידת תביעה אחת לרעותה.

בדיוק ממקרה שכזה מתריעה ההנחיה בעמוד 3 פרק 2ב, כאשר נותח המצב המשפטי טרם התיקון לחוק אשר הצריך את התיקון:

לכן ברור כי הפרשנות היא כזו שלא תאפשר הארכת תקופת ההתישנות באופן בלתי מוגבל.

ח. פרשנות החוק לפי הפרוש המקל עם הנאשם.

עוד אוסיף כי על פי סעיף 34כא לחוק העונשין התשל"ז - 1977, יש להעדיף פרשנות המקלה עם הנאשם.

34כא. ניתן דין לפירושים סבירים אחדים לפי תכליתו, יוכרע הענין לפי הפירוש המקל ביותר עם מי שאמור לשאת באחריות פלילית לפי אותו דין.

אמנם אין מדובר בפרשנות של דבר חקיקה אלא בהנחיה של היועמ"ש שבית המשפט אינו כפוף לה, אך עדיין במקרה זה יש להעדיף את הפרשנות המקלה עם הנאשם. יוזכר כי ההנחיה למעשה קובעת הלכה למעשה את 'פרק הזמן הקצוב' שהוא עניין שהחוק נתן ליועמ"ש לקצוב. לאור האמור, מורה על ביטול כתב האישום.

מכיוון שהחלטה מסיימת את ההליך, ניתן לערער על החלטה זו.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, כ"ה סיוון תשפ"ג, 14 יוני 2023, בהעדר הצדדים.